

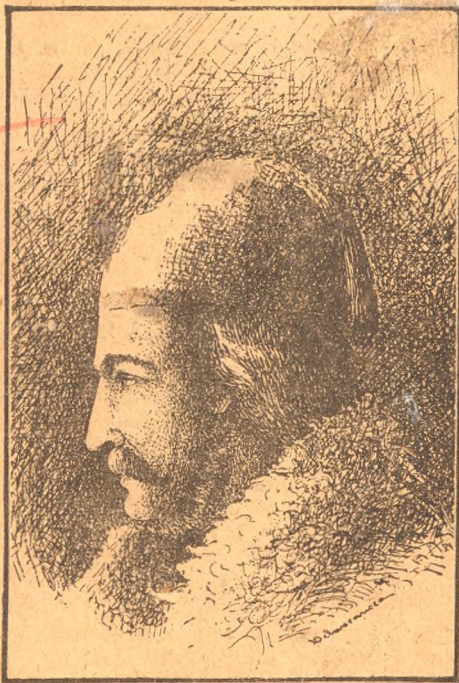
PĂCINI ALESE

DIN 62428 ©
SCRĂITORII RĂMANI

Publicațiune periodică.

No. 113-114

No. 113-114

ANTON PANN

Căntece de stea.

— După ediția din 1852 —

CARTEA ROMĂNEASCĂ

BIBLIOTECA CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

SUB ÎNGRIJIREA REDACȚIONALĂ A D LUI I. SIMIONESCU, Prof. Universitar și Membru al Academiei

Seria A. „ȘTIINȚA PENTRU TOȚI“.

- No. 1. Omul primitiv, *Cum eră*, de Profesor I. Simionescu.
- No. 2. Viața omului primitiv, " " "
- No. 3. Gazurile naturale, " " "
- No. 4. Albinele, de T. A. Bădărău.
- No. 5. Diabetul, îngrășarea și gălbănirea, de Dr. M. Căhănescu-Carlsbad.
- No. 6. Razele vizibile și invizibile, de C. Gheorghiu.
- No. 7. Viața microbilor, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 8. Furhicile, de T. A. Bădărău.
- No. 9. Viețuța plantelor, de Prof. I. Simionescu.
- No. 10. Electricitatea, de Dr. Hurmuzescu.

Seria B. „SFATURI PENTRU GOSPODARI“.

- No. 1. Îngrijirea păsărilor, *Boalele lor* de C. Ș. Motaș, Prof. Universitar.
- No. 2. Despre țovărășii, de preot C. Dron.
- No. 3. Scarlatina și alte boale molipsitoare, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 4. Livada din sămburi, de C. Gheorghiu.
- No. 5. În jurul casei, de M. Lupescu.
- No. 6. Casa, de Profesor I. Simionescu.
- No. 7. Morcovul și alte legume, de P. Roxiade.
- No. 8. Sifilisul, de Dr. E. Gheorghiu.
- No. 9. Temeiul îmbunătățirii vitelor, de D. G. Chițoiu.
- No. 10. Volul obștesc, de A. Gorovei.
- No. 11. Creșterea porcilor, de A. Oescu.
- No. 12. Viermii de mătase, de T. A. Bădărău.
- No. 13. Pelagra, de Dr. Babeș.

Seria C. „DIN LUMEA LARGĂ“.

- No. 1. Ucraina, de G. Năstase, asistent universitar.
- No. 2. Cehoslovacia, de Profesor I. Simionescu.
- No. 3. Munții apuseni, de Profesor M. David.
- No. 4. Finlanda, de Profesor I. Simionescu.
- No. 5. Bucovina, " " "
- No. 6. Basarabia, de G. Năstase.
- No. 7. Dobrogea, de Dr. C. Brătescu.
- No. 8. Spre polul sud, de Prof. I. Simionescu.

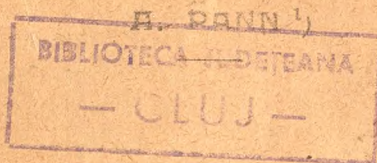
Seria D. „ȘTIINȚA APLICATĂ“

- No. 1. Fabricarea săpunului, de Ing. A. Schorr.
- No. 2. Motoarele Diesel, de Ing. Casseti.
- No. 3. Despre parfumuri, de Prof. Severin.
- No. 4. Industria azotului, de Laurențiu Caton.
- No. 5. Aerul lichid, de Ilie Matei.

În fiecare săptămână apare câte un număr ce cuprinde 32 pagini, cu figuri și se vinde cu 2 Lei.

Se pot face abonamente pentru 25 numere, trimițând 45 lei prin mandat poștal la Societatea „CARTEA ROMĂNEASCĂ” București, Bulevardul Academiei, 3.

De vânzare la toate librăriile și depozitarii de gazete din țară.

62428 @

CÂNTECE DE STEA

PARTEA I-a

~~1582~~

CÂNTAREA I.

Steaua sus răsare
Ca o taină mare,
Steaua luminează
Și adeverează.
Steaua strălucește,
Și lumii vestește
Că astăzi Curata
Prea nevinovata,
Fecioara Maria,
Naște pe Mesia,
In țara vestită
Vitleem numită.
Magii cum zăriră
Steaua, și porniră

Mergând după rază,
Pe Hristos să vază,
Și dacă sosiră
Indată-l găsiră;
La dânsul intrară
Și-i se 'nchinară,
Cu daruri gătite
Lui Hristos menite;
Luând fiecare
Bucurie mare,
Care bucurie
Și aici să fie
Dela tinerețe
Pân' la bătrânețe.

1) A se citi N-rele 26, 58-59, 66, 103-104, 107-108, 111-112, din Pa-
gini Alese din Scriitorii Români.

528508S

3061
111-1997

CÂNTAREA 2.

Trei crai dela răsărit,
 Spre stea au călătorit
 S'au mers, după cum citim,
 Până la Ierusalim.
 Acolo cum au ajuns,
 Steaua'n nori li s'a ascuns
 Și le-a fost a se plimba
 Și prin oraș a 'ntreba,
 Unde s'au născut, zicând,
 Un craiu mare de curând?
 Iară Irod împărat,
 Auzind s'a turburat;
 Pe crai 'n grab a chemat
 Și în taină i-a 'ntrebat.
 Ispitându-i, vru setos
 Să afle pentru Hristos
 Și cu graiu adăogot
 Foarte lor li s'a rugat
 Zicând: „mergeți de aflați
 Și viind mă 'nștiințați,
 Să merg să mă 'nchin și eu
 Ca unuia Dumnezeu!“
 Craii dacă au plecat,
 Steaua iar s'a arătat

S'a mers pâră a stătut
 Unde era pruncul născut.
 Și cu toți s'au bucurat
 Pe Hristos dac'au aflat
 Cu daruri s'au închinat
 Ca la un mare împărat,
 Și 'napoi dacă-au purces
 Pe altă cale au mers
 Precum le-a fost lor și zis
 Ingerul noaptea în vis.
 Iară Irod împărat
 Văzând că s'a înșelat
 Foarte rău s'a necăjit
 Oaste mare a pornit
 Și 'n Vitleem a intrat,
 Mulți coconi mici a tăiat,
 Pân' la paisprezece mii
 Tot prunci mărunței, copii!
 De doi ani și mai în jos
 Ca să tae pe Hristos.
 O tiranul, crud Irod!
 Muri în blestem de norod
 Nefiind el bucuros
 De nașterea lui Hristos.

CÂNTAREA 3.

Steaua spre răsărit strălucește
 Steaua împăratului se ivește;
 Steaua cu raze mari luminează
 Sânta naștere adeverează:
 Că s'a născut astăzi cel prea vecinic
 Mesia Christos cel prea puternic
 Din fecioara Maria curată,

Astăzi este lumea bucurată,
 Magii steaua pe cer cum zăriră
 Câteși trei spre ea călătoriră.
 Dela stea precum se învățară
 Lui Christos cu daruri se închinară;
 'I-au dus aur, smirună și tămâe,
 Și le-a fost dor ca să se mângâe.

CÂNTAREA 4.

Astăzi nouă ne-a răsărit
 Domnul Iisus Hristos
 Mesia cel prea dorit,
 Din fecioara s'a născut
 Domnul Iisus Hristos.
 Și cu lapte s'a crescut,
 Domnul Iisus Hristos.
 Cu scutice s'a înfășat,

Domnul Iisus Hristos,
 Și în brațe s'a purtat
 Domnul Iisus Hristos,
 În chip de rob s'a smerit
 Domnul Iisus Hristos,
 Și pe noi ne-a mântuit,
 Domnul Iisus Hristos.

CÂNTAREA 5.

Slavă să aibă nesfârșită
 Dumnezeuzeu 'ntreită
 Unimea nedespărțită,
 Tatăl a tot-șitorul
 Și fiul izbăvitorul,
 Și duhul mângâitorul,
 Unul viind din trei fețe,
 S'a pogorât să ne 'nvețe
 Să ne-arate că blândețe
 Să pricepem, să 'nțelegem,
 Să cunoaștem, să alegem,

La iad în munci să nu mergem
 Că în cer sunt multe case
 Impodobite frumoase
 Tot cu raze luminoase:
 Unde dreptii se adună
 Cu toți sântii împreună
 Și își fac tot voc bună
 Și cântând c'o glăsuire
 Dăntuesc într'o unire
 Dând lui Dumnezeu mărire.

CANTAREA 6.

Doamne Iisusè Hristoase
 Tu ne ești zori prea frumoase,
 Tu ești raza cea curată
 Si lumin' adevărată;
 Oă mila ta, o prea bune!
 Cine o va putea spune?
 Dumnezeu fiind din fire
 Ai luat chip de omenire,
 Pentru a noastră mântuire,
 Ca să ne scapi de peire.
 Fiind tu împărat mare,
 Te-ai lăsat la munci amare

Si te-ai dat la chinuire
 De a ta bună voire;
 Și te-ai dat la răstignire
 Ca să ne dai nemurire
 O Iisusè nume dulce!
 Ne-ai scăpat prin sfânta cruce
 Din osânda strămoșească
 Și din mâna diavolească,
 Prea dorimu-te, Hristoase,
 Cu daturile șetoase,
 Ca cerbul ce se căboară
 Din limpedele isvoare.

CANTAREA 7.

La nunta ce sa' întâmplat,
 In Cana-Galileei;
 Post-a și Iisus chemat,
 In Cana-Galileei;
 Și vrând triști a nu-i lăsa
 A venit cu maică-sa.
 Sezând la masă și bând,
 Băutura neajungând,
 Si din câți la masă sta
 In tăcere se uita
 Necutezând a 'ntreba,
 De mai este vin sau ba;
 Iară mama lui Iisus
 Văzând că n'au vin d'ajuns,
 Zise: Fiul meu iubit!
 Vinul ni s'a isprăvit.
 Iară Iisus s'a sculat

Și slugile a chemat,
 Șase vase apă a pus
 Și le-a umplut până sus.
 Hristos le-a binecuvântat
 Apa în vin s'a schimbat.
 Ș'a zis să-i dea 'ntâi la num
 Să guste vinul de-i bun.
 Iar nunul dac'a gustat
 Cu glas mare a strigat:
 Ceia ce fac mese mari
 Dau 'ntâiu vinuri mai tari,
 Și dacă se înveselesc
 Și de cel prost primesc,
 Iar noi cel prost am băut
 Și pe cel bun am ținut.
 Atunci toți au cunoscut
 Cum că Hristos s'a născut.

CĂNTAREA 8.

In orașul Vitleem
 Veniți boeri să vedem
 Că astăzi ni s'a umplut
 Proorocirea de demult:
 Că se va naște Hristos
 Mesia cap luminos,
 Din fecioara Maria
 Din neamul lui Avraam
 Din sămânța lui David
 Din duhul sfânt zămislit.
 Trei crai dela răsărit

La înclinare au venit
 Daruri scumpe aducând,
 Și către Hristos cântând:
 Culeă-te împărat eșesol
 In sălaș dobitoceșe,
 Te culcă pe fân uscat
 Pe îngeri înconjurat,
 Craii te vor lauda
 Și mărire îți vor da;
 Slavă întru cei de sus
 Și pace pân' la apus.

CĂNTAREA 9.

Moisi și Aron
 Amândoi țineau d'un tron
 De tronul făgăduit
 Cel prin lege dăruit.
 Moisi și Aron
 In vremea lui Faraon
 Pre Israel cel iubit
 Din Egipt l-au slobozit
 Din Egiptul cel amar
 Prin Dumnezeușcul dar
 Marea pedestru trecând,
 Pre Faraon înecând

Iar prin lege-aceasta nouă
 Cânta-voiu acumă vouă
 C'a venit Domnul Hristos
 Mesia cap luminos,
 Din neamul lui Adam
 S'a mântuit pre Avraam
 De osânditul bleștem
 Ce'l luase în Edem
 Ș'acum noi ai lui nepoși
 Căți credem în Hristos toți
 Cântăm și ne bucurăm
 Și nașterea lui serbăm.

CĂNTAREA 10.

O pricină minunată
 Din 'nceput din lumea toată
 Din 'nceput și din vecie
 Precum la carte ne scrie :
 Căci lumea e 'nșeiătoare

Și foarte amăgitoare,
 Că 'nșeală și amăgește
 Și pre toți 'i prileștește ;
 Ales pre cei bogați foarte
 Ce nu mai gândesc la moarte

Că vorbesc din avuție
 Și se țin în semeție
 Cred că tot o să trăiască,
 Și lumea să moștenească
 Și când în cea după urmă

Și viața lor se curmă,
 Mor întocmai ca tot omul
 Și bogatul ca și robul ;
 Că moartea nu va să știe
 De averi, de bogăție.

CĂNTAREA 11.

Auziți aceste toate
 Neamuri, poroade și gloate,
 Să înțelegem cu cuvântul
 Omul de pre tot pământul,
 Și bogatul când s'adună
 Cu săracul dimpreună,
 Și vă spui de înțelepciune
 Și de învățături bune ;
 Auzul să vi-l întindeți,
 Pildele să le deprindeți,
 Cea ce ai bogăție
 Să nu stai la semeție,
 Nici să aibi nădejde 'n fapte
 Sau în om la greutate,
 Că ce schimb poate da omul
 Să se schimbe dela Domnul ?
 Cu ce preț de răscumpărare
 Sufletul de pierzare,
 Fii-va truda ne'ncetată
 Că la iad nu va fi plată

Acolo va fi moarte
 Să pândească că'l va scoate ;
 Că bogatul încă moare
 Ca tot omul de sub soare
 Și averea lui rămâne,
 De o ia rude străine.
 Cât se vor muta din lume
 Li s'au uitat al lor nume,
 Li s'au uitat și mormântul
 Că i-a 'mpresurat pământul.
 Ceiace nu'și fac pe lume
 De bunătați s'aibă nume.
 Ce folos îi este cinste
 Omului fără de minte ?
 Ce'i dă firea omenească
 De firea dobitocească ?
 Nu cunoaste că'l va duce
 Desmerdarea lui cea dulce
 D'o cădea ca oala în răpă
 Și'l va sorbi moartea'n pripă.

CĂNTAREA 12.

Limbile să salte
 Cu cântări 'nalte,
 Să strige 'n tărie,
 Glas de bucurie,
 Lăudând pre Domnul

Să strige tot omul,
 Că domnul e mare
 Și împărat tare,
 Pre vârful de munte
 S'aud glasuri multe,

Cântați pre 'mpărațul
 Că nu-i ca el altul,
 Dați rugi ne'ncetate
 Milă să-și arate ;
 Spre noi ticăloșii
 Și mult păcătoșii.
 Cântați să 'nțeleagă
 Preste lumea largă,
 Că Dumnezeu poate
 A împărați toate,
 El firea măsoară

Sue și pogoară !
 Pe mândrul smerește
 Și il imblânzește
 Cântați în lăută
 Și în strună multă,
 Să domnească 'n lume
 Cu sfântul său nume.
 Cine se înalță
 Cu firea semeată
 Va vedea tot omul
 Cum il ceartă Domnul.

CÂNTAREA 13.

Veniți cu toți împreună
 Să ne facem voe bună,
 Să ne bucurăm în Domnul
 Și să strigăm cu tot omul :
 Că n'e Domn și mântuintă
 Și să strigăm cu credință,
 Lui din hotarele toate
 I se închină țări și gloate ;
 Că marea cu valuri 'nalte
 De a lui mână sunt lucrate,

De el sunt făcuți munți,
 Și brazii mari și mărunți,
 El a făcut tot pământul,
 Singur numai cu cuvântul.
 Și nouă ne este Domnul,
 Și 'mpărat peste tot omul
 Iar câți în el crezură
 Ispitiră și văzură,
 Părăsiți de Domnul fură
 Și într'a lui ură căzură.

CÂNTAREA 14.

Domnul a stat craiu în țară,
 Țările se spăimântară,
 Și tot pământul-a prins să salte
 Cu ostroave de departe
 Imprejuru-i nori și ceață,
 Sprijinesc Sfânta lui față
 Și dreptatea lui tocmește
 Scaunul ce-l odihnește
 Și-l găsește spre județe

Ne-alegând pe nimeni fețe.
 Fulgerile lui ca para
 Strălucesc în toată țara,
 Pământul e plin de frică,
 Munții se topesc și pică,
 Și curg par'c'ar fi de ceară
 Văzând pre Domnul în țară.
 Că tu Doamne și-a ta mână
 Vrând ne-ai zidit din țărână.

Cei drepti și în curăție
Tot aștept cu bucurie,
Pentru sântele județe

Ce le găsește cu blândețe
Ceia-ce iubiți de Domnul
Urâți relele tot omul !

CĂNTAREA 15.

Acel iu de 'mpărat mare,
O preă frumoasă pustie !
Domnul dându-i luminare
O preă frumoasă pustie !
A lăsat împărăție
Și a plecat în pustie,
Cu dor și cu multă jale
Cântând în astfel pe cale :
O preă frumoasă pustie !
Mă rog din inimă ție,
Priimește-mă pre mine
Ca să viețuesc în tine.
A ta desime să-mi fie
Sceptru de împărăție.
Pre tine te voiu d'acuma
Ca să-mi fii tata și muma
Și-ale tale rămurele,
A-mi fi surorile mele,
Și din tine brăzișorii
Voiu să-mi fie frățiorii
Și toate lemnele crude,

Să-mi fie în loc de rude.
Și ale tale floricele
Ca nepoți și nepoțele.
Mă rog iar, pustie, ție,
Milă de mine să-ți fie
Și să mă ferești de toate
Păzindu-mă'n zi și 'noapte
De năluciri, de ispite,
Și de fiarele cumplite,
Să mă 'ntărești în răbdare,
Dându-mi bună cugetare
Să sufăr vara căldura
Și iarna degerătura.
De mă-i vedea în vr'o durere
Să-mi dai a ta mângălere,
Stând doitor-boalelor grele
Și balsam ranelor mele,
Ca din lume când m'oiu duce
Să-mi poci da sufletul dulce
Intru acehvia mână
Ce m'a zidit din țărână.

CĂNTAREA 16.

O preă laudată
Maică pre curată !
Doamnă ne-nunțită
Fecioară slăvită,
Ceia-ce pre sântul
Dumnezeu cuvântul

L-ai născut în lume,
Mai presus de nume
Și ne ești stăpână,
Izvor și fântână.
Plină de îndurare,
Făr de 'mputinare

Pre cei ce 'n viață,
 Îți cânt cu dulceață.
 Ceata creștinească
 Și duhovnicească
 Cu milă 'i adapă,
 Și de rele 'i scapă,

Cu bine îngrădește-î
 Maică și întărește-î
 Și a ta mărire,
 Cea 'ntru nemurire
 Dă-le lor cunună,
 Cu Sânti împreună.

CÂNTAREA 17.

Ingerul a alergat
 Și fecioarei a strigat :
 O tu cea plină de dar !
 Nu te întrista cu amar ;
 Că fiul tău cel preă sânt,
 A înviat din mormânt,
 Și pe morți a ridicat,
 Izbăvindu-i de păcat.
 Cântați noroade, cântați,
 Și 'n domnul vă desfătați,
 Acum să ne veselim

Noule Erusalim,
 Că mărirea lui Hristos
 Ca un soare luminos
 Preste tine a răsărit
 Ș'a strălucit prea slăvit.
 Saltă Sioane glas dând
 Și te bucură cântând ;
 Iar tu curată ce ești
 Maica luminii cerești
 Veselește-te curat
 De al tău fiu înviat.

CÂNTAREA 18.

'Adam dacă a greșit
 Doînnul din raiu l-a gonit,
 Din raiul cel din Edem,
 Osândit cu greu blestem.
 Iar Adam dac'a văzut
 Că 'n greșală a căzut,
 Și din raiu afară-i dat,
 Izgonit și lepădat,
 A șezut jos într'un loc,
 Plângând cu lacrimi de foc,
 Cu jale la raiu privind
 Și către dânsul grăînd :
 O raiule, locaș sfânt !

Mă vezi în ce jale sunt ?
 Că sunt cumplit urgisit,
 Și de la tine gonit.
 Oh ! vai ! cum mă bucuram,
 În slava ta când eram,
 Iară acum cu atât
 Sunt jalnic și amărât
 Că d'acum nu voiu gustă
 Din sfânta dulceața ta,
 Amar Evo ! ce făcuși ?
 Unde vom merge acuși ?
 Pe tine te ascultaiu
 Și din ăst pom mâncai.

Că tu, Evo, m'ai silit
 Si d'ast bine m'ai lipsit.
 O ticălosul de eu,
 Cum scârbii pe Dumnezeu !
 Greu păcat, Evo, de noi,

Că vom fi tot în nevoi,
 Ci o ! Doamne mila ta,
 Cată spre zidirea ta,
 Si nu mă lăsă scârbit,
 Să fiu până la sfârșit.

CĂNTAREA 19.

Astăzi cel preă lăudat
 Ingerul marelui sfat
 Carele s'a născut jos
 Domnul Isus Hristos
 Vrând a mântui pe om,
 Pentru gresala din pom,
 Si din iad îi izbăvi,
 In raiu a'l sălășlui,
 Când vru prin ceresc îndemn
 A se răstigni pe lemn ?
 Cine de taină făcând,
 Pre apostoli ospătând :
 Dela masă s'a sculat
 Picioarele le-au spălat,
 Atunci Iuda mergând
 L-a vândut pe el zicând :
 „Dați-mi treizeci de arginți,
 Să vi-l dau să-l răstigniți”.
 Evreii banii i-au dat
 El în pungă i-au băgat,
 Oaste mare a luat
 Și la Hristos a plecat,
 Zicând : voi vă veți uita
 Pe care-l voi sărută
 La dânsul veți alergă
 Și apucându-l îl veți legă :
 Astfel Iuda făcând,
 Și ei pre Hristos prinzând
 L-au dus la Arhierei

Ca să-l judece întâiu ei.
 Apoi de acolo legat,
 L-au trimis și la Pilat;
 Pilat dacă l-au văzut,
 Să-l judece au șezut.
 S'au dus de l-au judecat
 Pre omul nevinovat.
 Unde neamul iudevesc
 Indrăcit și diavolesc
 Cerea fără a contenî
 Pe cruce a-l răstigni
 Pilat mâinile spălând
 li stropi pe ei zicând :
 Dați seama lui Dumnezeu,
 Să n'am un păcat eu ;
 Că 'n ast om dumnezeesc
 Nici o vină nu găsesc.
 Iar voi dacă 'l pârâți
 Luați-l de-l omorâți.
 Atuncea ei l-au luat
 L-au bătut, palme i-au dat,
 Cu spini l-au încununat
 Și în obraz i-au scuipat.
 Deci neamul cel indrăcit
 Dacă l-au batiocorit,
 De haine l-au desbrăcat
 Cu crucea l-au încărcat,
 Și mergând l-au răstignit,
 Pe cruce l-au pironit.

Cu oțet l-au adăpat
 Fiere i-au dat d'a gustat
 Și suiețelul când și-a dat,
 Un ostaș a alergat
 Cu sulița l-a împuns
 Sânge și apă a curs.
 Aceste cerul văzând,
 Și pământul nerăbdând
 Din temelii s'a clătuit
 Soarele a înegrit,
 Luna s'a întunecat,
 Pietrile s'au despicat,
 Toate 'n spaimă au rămas
 Până la al noulea ceas ;
 Deci dând de pe cruce jos

Pe domnul nostru Hristos,
 Cu giulgiuri, cu smirnă uns
 În mormânt nou mort fū pus
 S'au înviat ca un sfânt
 A treia zi din mormânt
 P'Adam din iad ridicând,
 Și pre toți cu el scoțând,
 Din muncă l-a izbăvit,
 În rai l-a sălășluit,
 Unde mai întâi eră
 Iarăși a se bucura.
 Cu care și noi toți
 Fiind ai lui strănepoți !
 Pre Dumnezeu să rugăm
 În el să ne bucurăm !

CÂNTAREA 20.

Acum ceasul mi-a sosit
 Și lumea am părăsit.
 Inginer stă înaintea mea
 Din lume ca să mă ia.
 Unde m'a chemat Hristos,
 La orașul cel frumos
 Rele sau bune se iau
 Seama de toate să dau.
 Pentru care le-am urmat
 Pân'la cel mai mic păcat.
 O ! suflete ticălos,
 Negru și întunecos
 În lume cât ai trăit
 În rele te-ai tăvălit,
 Ingrijai numai de trai
 Negândind de iad și rai,
 La moarte n'ai cugetat,
 Dar de dânsa n'ai scăpat,
 Că iată ea s'a pripit

Și din lume te-a răpît
 Când trăiai mai cu zadar,
 Vai, amar, amar, amar !
 Ingerul morții acum
 Mă însoțește la drum
 Și mă trece pe la iad
 Unde păcătoșii ard.
 Vai ! la ei cum mă uitai
 Ce văzui mă spăimântai :
 Văzui balauri căscând
 Și din gură foc vărsând
 Curgând ca un râu întins
 În flacăre și nestins ;
 Șin frunte un drac ședeă,
 Cu Iuda în brațe ardeă.
 De acolo la alt vad,
 Tot la iad, la iad, la iad,
 O vai iar când mă uitai,
 Ce văzui mă spăimântai !

Văzui popi mulți eretici
 Cu dascăli și grămățici
 Aruncați cu capul în jos
 În focul cel flăcăros,
 Și dracii îi împingeă,
 Cu sulii îi împungeă.
 De acolo la alt vad,
 Tot la iad, la iad, la iad !
 Ochii când îmi aruncaî,
 Ce văzui mă spăimântai !
 Văzui împărați tirani,
 La gâturi cu bolovani
 Cu văpaia cea de foc
 Dracii bătându-și de ei joc.
 De aicea la alt vad,
 Tot la iad, la iad, la iad,
 Cu ochii când mă uitai,
 Ce văzui mă spăimântai !
 Văzui tâlhari ucigași,
 Hoți răpitori și pungăși,
 Văitându-se amărât,
 În văpae până 'n gât.
 D'acolo iar la alt vad,
 Tot la iad, la iad, la iad,
 D'odată, când mă uitai
 Ce văzui mă spăimântai !
 Văzui un cârd de mueri
 Tânguindu-se în dureri,
 Dracii strigând : astea sunt
 Care farmec și descânt ;
 Tot la iad, la iad, la iad !
 Iarăși dacă mă uitai,
 Ce văzui mă spăimântai.
 Văzui alt cârd de bărbați,
 De beți și desfrânați,
 Toți în flacăre undau.
 Și dracii îi afundau.

Mai 'nainte la alt vad
 Tot la iad, la iad, la iad !
 Mergând dacă mă uitai,
 Ce văzui mă spăimântai !
 Văzui draci cu cângi trăgând,
 Niște muieri și strigând :
 Astea tot minciuni spuneau
 Pe mulți în belea puneau ;
 D'aici mergând la alt vad
 Tot la iad, la iad, la iad !
 În flăcări când mă uitai
 Ce văzui mă spăimântai !
 Văzui negustori în rând
 Care 'nșeală, lipsă vând ;
 Unii cu măsuri de gât,
 Se tânguiau amărât ;
 Alții cu cântare în nas,
 Se vaită cu mare glas !
 Alții cu foarfeci și cot
 Li ducea para în not.
 Mergând d'aici la alt vad
 Tot la iad, la iad, la iad !
 Spre țipăt când mă uitai,
 Ce văzui mă spăimântai :
 Văzui iar mueri în munci,
 Care și leapădă'ai lor prunci,
 Sau fără milă și dor,
 În pânțele îi omor.
 Deci la cel din urmă vad,
 Tot la iad, la iad, la iad !
 Când ștătui și mă uitai
 Ce văzui mă spăimântai :
 Văzui arzând în vulvori
 Bogații neîndurători,
 Care tot s'au veselit,
 Și săraci n'au miluit,
 Deci aicea cale lăsând

Și înainte mergând ;
 În dreapta când mă uitai,
 Ce văzui mă bucurai :
 Văzui raiul cel frumos,
 Ca soarele luminos,
 Și mese întinse de rând
 Pe ele făclii arzând,
 Unde împrejur dreptii stau
 Și bucuria gustau
 Împreună dănuind
 Și pe Dumnezeu slăvind.
 Într'alt loc iar mă uitai
 Tot la Rai, la Rai, la Rai!
 Văzui sânti prea luminoși,
 Apostoli și cuvioși
 Și cete de mucenici,
 De tineri, bătrâni, schimmici.
 Împreună dănuind,
 Și pe Dumnezeu slăvind.
 Într'alt loc când mă uitai
 Tot la Rai, la Rai, la Rai!
 Văzui și sante mueri
 Petrecând în mângâieri

Cu cununi de diamant
 Și podoabe de briliant
 Împreună dănuind
 Și pe Dumnezeu slăvind.
 Deci de acolo iar plecai
 Tot la Rai, la Rai, la Rai!
 La poartă când mă uitai,
 Ce văzui mă întristai,
 Văzui Raiul incuiat,
 Poate pentru-al meu păcat,
 Pân'la vremea de județ
 Când va stă Hristos în jeț,
 Ca să judece pe toți
 Pe cei vii și pre cei morți.
 Ci o Doamne mila ta !
 De aci nu o depărta,
 Tu ne-ai zidit, tu ne știi,
 Iartă-ne ca niște fiii ;
 Tie Doamne am greșit
 Dar tie am și slujit,
 Pre alt Dumnezeu nu știm,
 Pre tine noi te mărim.

CÂNTAREA 21.

1

Dascăle prea învățate,
 Cel ce'nveți pe școlari carte,
 Spune'mi mie cine 'i unul ?
 — Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

2

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți școlarii carte,
 Spune-mi mie ce sunt două ?
 — Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

3

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune'mi mie ce sunt trei ?
 — Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

4

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune'mi mie ce sunt patru ?
 — Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

5

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune'mi mie ce sunt cinci ?
 — Cinci rănile Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

6

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune'mi mie ce sunt șase ?
 — Șase crinii Precistii,
 Cinci rănile Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

7

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune-mi mie ce sunt șapte ?
 — Șapte taine Dumnezești,
 Șase-s crinii Precistii,
 Cinci rănile Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

8

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune-mi mie ce sunt opt ?
 — Opt sunt fericirile,
 Șapte taine Dumnezești,
 Șase-s crinii Precistii,

Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

9

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune-mi mie ce sunt nouă ?
 — Nouă cete îngeresti,
 Opt sunt fericirile,
 Șapte taine Dumnezeesti,
 Șase-s crinii Precistii,
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

10

Dascăle prea învățate,
 Cel ce'nveți la școală carte,
 Spune-mi mie ce sunt zece?
 — Zece porunci Dumnezești,
 Nouă cete îngeresti,
 Opt sunt fericirile,
 Șapte taine Dumnezești,
 Șase-s crinii Precistii,
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,

Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

11

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune-mi mie ce sunt unspre-
 [zece?
 — Unsprezece's vrosresnele,
 Zece porunci Dumnezeesti,
 Nouă cete îngeresti,
 Opt sunt fericirile,
 Șapte taine Dumnezești,
 Șase-s crinii Precistii,
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fețe Dumnezeesti,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce'n cer locuește
 Și pe noi ne stăpânește.

12

Dascăle prea învățate,
 Cel ce înveți la școală carte,
 Spune-mi mie ce sunt doispre-
 [zece?
 — Douisprezece-'s apostolii,
 Unsprezece-'s vrosresnele,
 Zece porunci Dumnezești,
 Nouă cete îngeresti,
 Opt sunt fericirile,

Șapte taine Dumnezești,
 Șase-s crinii Precistii,
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangheliști,
 Trei fete Dumnezești,

Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cei ce'n cer locuște
 Și pe noi ne stăpânește.

CÂNTAREA 22.

O! amar și grea durere
 Jale fără de mângâere!
 Și o! plângeri necurmăte,
 Lacrimi, pârae 'nfocate,
 Că azi moartea mă desparte
 Și mă duc în altă parte,
 Pe o cale neumblată
 Unde n'am fost niciodată;
 Nu știi la rău sau la bine,
 Cum va vrea Domnul cu mine,
 Trupul în mormânt îmi pune
 Și soarele îmi apune;
 Că acolo în vecie,
 Intru 'ntineric să fie,
 Ci vin'o tată acuma,
 Vin'o prea dorito mămă;
 Veniți frați și surioare,
 Veniți rude doritoare!
 O! vino mă rog și tie!
 Prea iubită mea soție!

Veniți prietini cu toții
 De-mi petreceți ceasul morții.
 Și mi dați acum fiecare
 Cea din urmă sărutare,
 Că de-acumă înainte,
 Nu voi mai grăi cuvinte,
 Nici nu voi umbla împreună,
 Cum mă vedeai tot-d'auna,
 Că mă duc unde m'așteaptă,
 La judecata cea dreaptă,
 Ca să mi iau bune sau rele,
 Ci mă rog vouă fierbinte,
 Aduceți-vă aminte,
 Și vă rugați ca tot omul,
 Pentru mine către Domnul!
 Ca să nu mă rânduiască:
 Unde o să mă muncească,
 Și haina să-mi lumineze
 Ci în Raiu să mă așeze.

CÂNTAREA 23

Se cântă ca „Astăzi nouă ne-a răsărit”

Părintele cel 'ceresc,
 Adevăr Dumnezeesc,
 Dumnezeu om s'a 'ntrupat,
 Spre al zillii revărsat;

De ai săi ce 'i-a iubit,
 Curând a fost părăsit,
 De Iuda fu predat,
 De Iidovi prins și legat.

La ceasu 'ntâiu Isus
 La Pilat din Pont fu dus,
 Și de martori mincinoși,
 Pârât fu-între păcătoși,
 L-au bătut, l-au palmuit,
 În fața lui au sculpat,
 Și de mâini fiind legat,
 În temniță l-au băgat,
 La ceasul trei alerga,
 Și d'a-l restigni striga!
 L-au 'mbrăcat batjocorit,
 Cu un vestmânt mohorât
 Cu spini l-au încununat,
 Și capul 'i-au înțepat.
 Cruce p'umăr i-au pus,
 La locul de chin l-au dus.
 L-al șaselea ceas Iisus,
 Fu întins pe cruce sus,
 Cu cei doi ce-au tâlhărit
 Socotit, fu pironit,
 De chin fiind 'nțetat,
 Cu fiere l-au adăpat
 Pre miezul Dumnezeesc
 Ce-a șters păcatul lumesc.

Și la al nouălea ceas,
 Iisus suspinând în glas:
 Elli, Elli a strigat
 Și sufletul său și-a dat;
 Ear un sutăș a împuns,
 Coasta dreaptă a lui Iisus
 Totul s'a cutremurat,
 Soarele sa' întunecat,
 La ceasul de înserat,
 De pe cruce jos fu dat.
 O! mari puteri locuiesc,
 În mintea celui ceresc!
 Așa moarte a răbdat,
 Cel milostiv a 'ndurat,
 Prea dulcele Iisus.

La ceasul ce a noptat,
 Trupul i s'a îngropat,
 Trupul cel isbăvitor,
 De viață dătător,
 Cu aromate s'a uns,
 Și în mormânt nou s'a pus
 Crucea, moartea, ș'al lui
 Fie pomenit, Amin.

CĂNTAREA 24.

Sta maica amar plângând,
 Lângă cruce lăcrămând,
 Pre fiu în chin văzând,
 Inima ei se rupea,
 Sabla o pătrundeă,
 De durere se rănea.
 O cât de mult se 'ntrista,
 Cât de jalnic se văita
 Și dintru adânc ofta,
 Care tremurând privia

Și plângând se tânguia,
 Fiul ei când pătimea.
 Cine nu era plângând
 Pre maica sântă văzând
 Atâta jale având?
 Cine nu s'ar fi măhnit
 Privind pe fiu răstignit
 Și pe maica 'n pōrt cernit,
 Pentru al lumii păcat,
 Văzu pre Iisus legat,

Și băților plecat,
 Văzu p'al ei fiu dorit,
 Cum murea sus răstignit
 Și duhul când 'i-a eșit!
 O tu maică cu dogor
 Și al dragostei isvor
 Fă ca să simț și eu dor!
 Dă și în inima mea foc,
 Ca cu tine la un loc,
 Să plâng și lacrimi să
 O! maică celui ceresc!
 Fă și eu să mă rănesc,
 Și cu tine să jelesc,

Dă chin și în trupul meu,
 Ca curat să plâng și eu,
 Fe-al tău fiu și Dumnezeu.
 Fă-mă lângă cruce a sta,
 Cu dureri a mă 'ntrista,
 Din chinul lui a gusta,
 Și fă ca să mă păzesc,
 Prin cruce să mă 'ntăresc
 Ori 'n cotro eu pășesc;
 Și când trupu-mi va muri,
 Sufletu-mi a dobândi,
 În Raiu de a locui!

PROOROCIRE

Așa ne grăește Domnul,
 Să ascultăm cu tot omul,
 Că în lume este moarte,
 Rea, nemilostivă foarte;
 Care în ori și ce vreme,
 De rimene uu se teme.
 De bătrân nu i-e rușine,
 La cel tânăr încă vine!
 De bogați nu se sfieste,
 De viteji nu se ferește,
 La împărat cu sila merge,
 Și din lume pe toți șterge,
 Și cine e de ce treabă,
 Il răpește nu-l întreabă.
 Mare ori mic nu alege,
 De-o potrivă îi culege,
 Și când voește să vie,
 Nu-i dă veste ca să știe,
 Ci și când se desfătează,
 Viața pe loc îi scurtează.

Bani, avere nu ia mită,
 Ruga nu este primită,
 Să ceară să-i mai lungească,
 Viața să se pocăească,
 Ci precum îl nimereste,
 Indată îl și trânteste,
 Și în mormânt mort îl bagă,
 Tocmai când i-e lumea dragă!
 Apoi după a sa faptă,
 Pomenire își așteaptă.
 De a făcut ceva rele,
 Ii răsun blestemuri grele.
 Iar de va fi făcut bine,
 Bine-l cuvântă oricine.
 Această zi prea sântită
 Și sărbătoare slăvită:
 Urăm cu toți să vă fie
 În mulți ani cu bucurie,
 Să aveți zile senine,
 Și să petreceți cu bine.

URARE LA PAHAR

Să fie de bine la mic și la mare,
 La toți câți se află într'astă adunare,
 Poftesc sănătate la toți totdeauna,
 Dragoste întregă și inimă bună.
 Cine ce dorește ca să-i împlinescă
 Fără 'ntârziere pronia cerească.
 Vivat, să trăiască toți câți sunt în casă!
 Și se ospătează la această masă.

Intrebarea lui Irod și răspunsul Magilor

Irod. — Cine sunteți voi? de unde veniți și de unde vă călătoriți?

Melhior. — Eu sunt craiul Melhior dela răsărit; și după steaua ce s'au arătat cunoscând că s'au născut împărat mare pe pământ, merg până la Vitleem să mă închin lui.

Baltazar. — Eu sunt craiul Baltazar dela Persida, care prin steaua ce s'au arătat și prin Proorocii înțelegând că s'au născut Impărat Hristos, merg ca să mă închin și eu lui.

Gaspar. — Eu sunt craiul Gaspar de la răsărit și văzând steaua că s'a arătat pe cer, am ispitit proorocii și scripturile, și am cunoscut că s'a născut Hristos, Domnul Domnilor, Craiul Crailor și Impăratul Impăraților, și merg până la Vitleem ca să mă închin și eu lui

Dar tu ce împărat mare ești?

Irod. — Eu sunt Irod împăratul care pre cal am încălecat, sabia în mână am luat, în Vitleem am intrat, patrusprezece mii de coconi mici am tăiat și tot pământul s'a cutremurat.

PARTEA II-a

CÂNTECE DE IROZI

CE SE CÂNTĂ

LA NAȘTEREA DOMNULUI

PERSOANELE:

Irod, regele Judeilor și vice împărat,
Baltazar Gaspar, Melhior, regi dela Orient.
Ingerul,
Călugărul, talmăcitorul lui Irod.
Ciobanu!,
Soldatul I.
Soldatul II.

Cântece pentru nașterea Domnului

(Așezarea persoanelor: Mai întâiu se pune Irod în fruntea casei pe un scaun, după aceea se pune soldatul II în partea stângă a lui Irod ca pază.

Cei trei regi stau față cu Irod, ingerul stă de altă parte față cu călugărul, ciobanul se pune jos lângă ușă. După aceea toți încep cu cântarea.

„Mărire 'ntru cele 'nalte“.

CANTECUL I.

(Cu toții)

Mărire 'ntru cele 'nalte,
 Toate stelele să salte,
 Salte cerul și pământul
 Laude tot cuvântul
 Intru cel de sus mărire
 Și pre pământ 'mpăciuire
 La toți oamenii să fie
 De acum până 'n vecie.

Ingerul

(Apropiindu-se de cioban)

Scoală ciobane nu mai dormi,
 Că somnul nu-ți va folosi
 Și mergi la Vitleem cu grabă
 O păstorule! de -ntrebă,
 Că acolo vei afla,
 Că s'a născut Mesia,
 Dacă nu mă crezi pe mine
 Iată steau care vine.

Ciobanul

(Somnoros)

Ciudat vis am visat
 Indată ce m'am culcat!
 Să mergem la Vitleem
 Pe Mesia să-l vedem,
 O! ce vis să visez,
 Când abia dormitez.
 Par'că cerul s'a aprins,
 Să mergem că nu e vis!

528.508

CÂNTECUL II

(Cu toții)

Tot omul acum să salte
 Cu glas de cântări înalte,
 Să strige în cer tărie
 Glas mare de bucurie :
 „Noi cântăm azi pre'mpăratul
 Căci nu mai e ca dânsul altul“.

Soldatul I

(Se pune înaintea lui Irod prezentând)

Prea puternice și mare împărate !
 Faima s'a lătit seara 'n cetate,
 Trei regi din Orient au sosit cu grabă,
 Și pe cine întâlnesc întrebă :
 „Nu știți unde s'a născut
 Un craiu tânăr de curând?
 De-a răspunde l'astă întrebare,
 Nimenea nu e în stare.

Irod

(Către Soldat)

Mergi de-l caută și-l chiamă
 Ca să-și dea aicea seamă
 Ce regi și de unde sunt,
 Ce caută și pe cine
 Spre a-și lua voe dela mine,
 Aci în al meu pământ.

Soldatul I

(Către regi)

Fraților și regi măreți
 Vă rog să bine-voiți,

Ca să luați osteneală
 Până la împăratul Irod,
 Unde s'a strâns mult norod,
 Spre a voastră socoteală.

Irod

(Regii pășesc înaintea împăratului)

Eroilor dela răsărit !
 De ce pe la noi ați venit,
 Căci prin Ierusalim umblați,
 Oare cine și ce căutați ?

Baltazar

Impărate prea vestite
 Multe zile fericite
 Pe tine să te întâlnească !
 Cum vezi tu pe ale noastre vestiminte
 Ce, va nu-ți aduci aminte
 Că vom fi oaste împărătească,
 Noi suntem niște regi din Persia
 Care voim a ne împlini datoria :
 Căci de un an și mai bine,
 Umblăm prin întinsa lume ;
 Șesuri, păduri, câmpii întinse.
 Munți, cetăți, orașe multe
 Cu 'nfocare căutând
 Mii și sute de întrebări făcând
 Până aci sosind,
 Pe noul Impărat căutând,
 A căruia stea cu mărire
 Nu se află nicăire,
 Umblăm tot rătăcind
 Mereu la întrebări urzind
 Prin această cetate mare,
 De a ne răspunde la întrebare,
 Nimeni nu fu în stare.

Irod

(Spărios)

Pe mine mă prinde mirare
 De această cuvântare ;
 Ce împărat poate să fie,
 Care să-mi ia a mea împărăție ?
 Asta nu poate să fie,
 Fără numai viclenie ;
 Deci împărat pe ținutul meu
 Nu este altul de cât eu,
 De care, pe cât cuprins lumea are,
 Toate se îniricoșează de groază mare.
 Eu voi chema adunare de preoți
 Și învățați, cari cu toți
 Dreptul vor ști a vă spune
 Despre această minune ;
 Și vai! de a voastră cunună,
 Dacă o purtați cu minciună.

Gaspar

„O ! Impărate să trăești,
 Și mulți ani să împărătești.
 Dar nu ne face de minciună
 Căci nu știi ce va fi în urmă,
 Căci noi cu minciună nu umblăm,
 Nici acea coroană nu purtăm !
 Ci noi aci am venit
 Numai spre descoperit,
 Adevărul stelei ce a lucit,
 Când s'a ivit la răsărit,
 Și'n biserică s'a pogorât,
 Cât de puternici erau i-a doborât.
 Aceasta împăratul văzând,
 Pe toți învățații chiamă zicând

• Ca lui toate să-i tâlcuiască
 Despre nașterea cea cerească.
 Dar toți s'au adunat în zadar,
 Deci astronomul Baltazar,
 Putu toate să isprăvească
 Și pre ei să-i liniștească.
 El, ca'n stele cetitor
 Făcù tâlcul următor:
 În care prin stea descrie,
 Că alta nu poate să fie,
 Decât nașterea întru strălucime
 A împăratului de înălțime.

Irod

(Către călugăr, Regii pășesc înapoi)

Nu știi tu ce va să fie
 Despre această proorocie,
 Unde și'n ce parte împărătească
 Împăratul putu să se nască?

Călugărul

Ba mi-aduc eu aminte
 De oaroși care cuvinte,
 Și știi foarte și locul,
 Unde zice Varlaam, proorocul
 Că tot Istrailiteanul va să știe
 Că în Vitleem are să fie
 Și că om va fi, pe care mie
 Mi s'a dat cereasca împărăție,
 Cel mai mare din Iudea, care
 Pământearca stăpânire să sfărâme are
 Praf! praf! și pulbere va face
 Pe-ale Iudeilor conace.

Irod

(Către regi)

Regilor veniți la mine
 Cu daruri să vă încarc bine,
 Incetați a mai străbate
 Cărări multe nenumărate
 După'o stea amăgitoare,
 Vouă de moarte aducătoare.
 Nu credeți în amăgire,
 Căci este chiar peste fire,
 Ca o stea să vă vestească
 De nașterea împărătească.

Melchior

(Către Irod)

Impărate ce ne'mbii cu toate
 Să ai mulți ani sănătate,
 În zadar ai a te osteni,
 Căci noi avem daruri de a oferi,
 Aur, smirnă și tămâe, căutăm
 Pe Mesie să i le dăm,
 Și noi ca soli cu credință
 Scumpa-ne făgăduință
 Călcând nici-cum nu voim,
 Dela tine daruri să primim;
 Ci mai bine ne'ndreptează,
 De știi, la împărăteasca rază.
 Astfel prieten ne poți fi,
 Dar'nu umblând a ne amăgi:
 Căci până va sta a ta Impărăție
 Asta prin minte să nu'ți vie.

Irod

(Mănios, către Melchior)

Dar tu cu astfel de cuvinte
 Cerci pre-al Iudeilor Părinte!

Nu te temi de defăimare
 De ascuțitu-mi paloș tare?
 Ce poate să figureze
 Ș'al tău cap să ți-l reteze.
 Singur cum numai în lume
 Eroul Irod are nume,
 De care numai când aude,
 Pasărea 'n sbor s'ascunde.

(Către regi)

Dar voi? năluci pămntene,
 Din unghiuri răsăritene,
 Cu atâta îndrăsnire
 Cercați a mea stăpânire;
 Că cu a voastră stăpânire
 Vreți s'aduceți 'n amăgire
 Pe poporul din Iudeia,
 Ca să creadă că-i Mesia.
 Ca scopul mai bine să vi să nimicească
 Voiu împărți poruncă,
 Spre a vă pune la muncă

Gaspar

(Către Irod)

Dar tu Iroade ce gândești
 Nouă de muncă ne pomenesti?
 Ca și cum ne-ar fi frică
 De a ta inimă mică.
 Noi vom ști a te urgisi,
 Ș'armele ce te-or ocoli,
 În curând le vei vedea.
 Dacă tu vei voi a ne reținea,
 Și spre muncă ne vei da,
 Îți vom călca porunca ta,
 Având la Dumnezeu credință

Pentru a noastră biruință
 Care apărător ne va fi,
 Chiar de vom și muri.
 Uf astronoame Baltazar
 Sloboade-ți ș'al tău jar
 Ca p'ăst tiran să-l arză
 Și 'n Cristos să-l fac să crează.

Baltazar

Vrăjitori, idoli și preoți
 La stea se închină toți.
 Cu multă încredințare
 Soli mânăam spre cercetare,
 Pentru ca să vază
 Ce stea ni se adeverează.
 Revenind ni se spune cu glas tare,
 Toți cred a fi naștere mare,,
 Numai tu prea 'ntunecate
 Idolatre Impărate,
 Nu vrei nici-cum să-ți arăți
 Credința ta ce o porți.
 Nu te temi că te-or bate
 Ale tale fără-de-legi toate?
 Hulind greu pe Zeitate
 Fără a te teme de moarte.
 Căci ale mele puteri toate
 Spre blestem le voi scoate
 Și voiu porunci la cometi
 Și la mai mulți planeti
 Ca fulgerul să grăbească
 Impărăția să-ți nimicească.
 Tu cerescule părinte !
 Ascultă ale mele cuvinte :
 Minteia lui o luminează,
 Ca în Mesia să crează.

Dacă aceasta nu primește
Fulger, tunet slebozește
Și pucioasa ca să-l arză,
Mântuire să nu mai vază !
Nu avea atâta răbdare
C'un ticălos mare,
De care nu ni este frică
Văzându-l cu inima mică,
Of ! ticăloasă soartă
Pentru tine orice moarte
De tot o desprețuim
Și întru nimic o socotim.

Soldatul

(Se prezentează înaintea lui Irod)

Impărate prea mărite,
Urmează ale mele cuvinte,
Vezi că cu ăștia nu-i cu puțință,
Orbiți fiind de credință,
Ei țin de mare onoare
A murii de a mea sabie mare
Și mergând a noastră veste
Persia se răscolește.
Mai bine e cu lingușire
Să cerci a-i scoate din fire,
Ca să ne dea deslușire
Despre a stelei ivire ;
Că astfel știind timpul
Iute le vom tăia capul,
Fără a ne mai teme
De neamurile răsăritene.

Irod

(Către Soldat)

Pre Joe ! tu ai dreptate,
Bărbate prea învățate.

(Către regi)

Prietenilor ! dați ertare,
 Celor ce-mi făcură supărare :
 Și deslușiți-mi și mie
 Când nașterea va să fie,
 Ca și eu cu inimă curată,
 Să-i fac aceuia răsplată.

Melchior

(Către Irod)

Să ai inimă curată,
 Par'că n'aș putea să crez
 Totuș acea răsplată
 Aș voi să o văz,
 Ca curând să mă încrez,
 Cât este ea de laudată,
 Căci nu poate să fie
 Decât numai viclenie.
 Tu Iudeie! pământ întins,
 Ce ai sub ceru-ți mult coprins,
 De ai vre-o steluță anume,
 Să ne îndrepte pe căi bune,
 Tu pe aceia ne-o dă
 De vrei în aceasta, fă.

Irod

(Către regi)

Eu din suflet cu 'nfocare
 A face ăst-serviciu mare
 Dar vă spun cu umilință,
 Și'n Christos cu credință,
 Că despre acestea toate.
 Și nașterea când să fie poate ;

Nu mi se dete de știre
 De astă mare închipuire
 Deci mergeți, cercetați bine
 Și vă întoarceți iară pe la mine
 Ca și eu cu plecăciune,
 Să-i fac lui închinăciune.

Baltazar

Așă dară noi vom pleca
 Și pruncul vom căută ;
 Și dacă-l vom afla,
 Iarăș pe aicea vom da,
 Ca cu cinste și mărire
 Să dăm împărăției tale de știre.
 Fraților să ne gătim
 Și după stea să pornim :
 Căci iat'o eară ni s'arată
 Și pe cale ne îndreaptă.
 Și stându-ne în puțină,
 Iară-și pe la Irod ne vom întoarce,
 Ca să'l facem a cunoaște,
 Că 'mplinim a noastră făgăduință.

CÂNTECUL III.

(Ou toții)

Saltă împărătească sfântă
 Cărei ingerii-ți cântă,
 Că ingerii ai cunoscut
 Sfânt împărat ai născut,
 Pe la toți în peșteră
 Și trâmbița, flueră,
 Esle au fost dobitocești
 Leagăne împărătești,
 Căci ceresul împărat

In esle s'a înfășat.
Mărire ție ! maică sfântă,
La împăratul Hristos
Născut lumii spre folos.

CÂNTECUL IV.

(Cu toții)

O doamne, împărate sfinte
Primește a noastră cinste,
Te rugăm ca să primești
De la noi daruri lumești.
Noi am citit că ne scrie
Nouă prin astronomie,
Ca ție să ne închinăm
Și scumpe daruri să-ți dăm :
Aur, smirnă și tămâie
Spre pomenire să fie !

Baltazar

Veniți să ne închinăm
Și cu daruri să cădem,
Ca toți oamenii să iie
De acum până 'n vecie.

Ciobanul

(Către regi)

Dar, voi unde și în ce parte
Turmele aveți a paște,
Cum vă este numele vostru,
Și ce căutați prin locul nostru
Și cu Hristos ce-aveți de-a face
Abătându-vă încoace ?

Baltazar

(Cântă)

Eu Baltazar mă numesc (2 ori).

(Cântă)

Cu aur 'l dăruesc,

Gaspar

(Cântă)

Smirnă îi aduc eu dar

Melchior

(Cântă)

Eu Melchior mă numesc (2 ori).

(Cu toții)

Cu tămâie-l dăruesc,

Ingerul

(Către regi)

Eu sunt îngerul lui D-zeu,
 Ascultați ce vă spun eu:
 Să nu dați prin cetate
 Ci să dați prin altă parte,
 Că nimic Irod să știe
 De dulcele nostru Mesie,
 Căci el a pus gând rău
 Ca să omoare pe fiul lui D-zeu.

Irod

(Către soldatul II)

Eu văd că ei joc vreau a'și bate
 Și pe aci a nu s'abate.

Soldatul II

(Către Irod)

Si pre mine mă ia minune,
Că umblă cu înșelăciune,
Însă tu ce vei face
Dacă nu se vor întoarce?

Irod

E lesne de a-mi ajuta,
Căci pe toți pruncii voiu tăia.

Călugărul

Dar' mai bine m'ascultă
Să nu faci tăere cruntă.

Irod

Tăere! tăere!
Groaznică tăere.

Călugărul

Lasă să nu fie tăere,
Ci să fie numai părere.

Irod

(Către Soldat)

Poruncă să se împărțasească
La armata împărătească,
Că glumă să nu le pae,
Ci cu dinadinsul să tae,
Sau de voe sau de silă
Pruncii de doi ani fără milă.

Călugărul

(Către Irod)

Sfatul meu acesta este
Să te lași de acea poveste.

Irod

Of! în cât vei avea răbdare
Ne dându-mi nici tu ascultare.

CÂNTECUL V.

(Cu toții)

Mare Dumnezeu
A tot știutorule
Ție toți îți mulțumim
Pre tine toți te mărim

Soldatul I

Înălțate împărate!
Acum toate sunt așezate,
Acum toată țara plânge
Vărsând atâta sânge
Din porunca ce-ai dat,
În această dulce țară
Un prunc nu mai suga astă seară
Căci nici unul n'a scăpat.
Fii sigur că cu ei împreună,
A pierit și acea cunună,
De care s'a auzit
Și mult s'a vorbit.
Patru-spre-zece mii de prunci
Timeri de doi ani în jos mai mici
Nici o ertare nu li se dete
De ale noastre agere săgete,

Ca să moară și Hristos,
 Ce Tie'ți era primejdios,
 O! cum plâneau mamele
 Că toate s'au înfiorat
 Când le-am cuvântat:
 Tăceți! maice sărace,
 Că n'avem alta ce face,
 Căci porunc'am împlinit
 Cu acest lucru cumplit.

Irod

Mai bine ele să plângă,
 Decât împărăția să mi se stingă.
 Decât să-mi ia a mea domnie
 Urgisitul de Mesie.

CÂNTECUL VI.

(Cu toții)

Of! Iroade tiran mare
 Ce ai hotărât acea urmare,
 Ca să faci groaznice munci,
 Să stingi Iudeea de prunci.
 Tiran rău și blestemat
 Câine turbat și spurcat,
 Pentru ce să pedepsești
 Pe mame de fii să lipsești.
 Căci Creatorul cerurilor
 Și al tuturor făpturilor,
 Nu lasă pofta a-ți împlini.
 Și pre Christos a-l prăpădi.

URARE

In această zi prea sfântă și prea lăudată
De fatăl din ceruri spre mântuire dată,
Ce cu mare bucurie toți o așteptăm,
Vedem pe cel puternic de voe nu cum gândim
In eslea dobitoacelor cum se pleacă.
Și ca un prunc pământean în scutice se'nfașă,
Of! câtă bucurie într'astă zi simțim,
Când cu întreaga făptură sub cer ne veselim.
In cer toți Cheruvimii și Serafimii saltă
Și cântări de mărire celui puternic înaltă.
Sus glorie, jos pace cu toții glăsuim
Și cu inime curate pre D-zeu mărim.
Jos pe pământ o întunecime de neguri
Isgonește lăcirea unei stele de iviri.
Care astăzi în strălucire s'a arătat
La trei regi dela răsărit, cari au plecat
După dânsa spre a căuta pe marele împărat.
Pe care aflându-l în esle, i s'a închinat.
Coprinși fiind și noi de această minune
Luarăm îndrăsneala D-voastră a spune;
Că cu toții am schimbat aci pe pământ
Vestmintele spre a căuta pe cel sfânt,
Astăzi și D-voastră tot binele din lume
Ani mulți, zile senine vă poftim anume,
Din inimă rugând pe Cel a tot Puternic
Să vă încoroneze sănătatea, mulți ani ajungând.

PARTEA III-a

COLINDA

COLINDA I

Drumetii

Doi boeri dăi mari
O! Leroi Doamne
Ca și doi drumari
O! Leroi Doamne etc.
Vin din Erusalim
Merg spre Vitleim
Dară cine sunt?
E Iosef cel sfânt,
Și Maria sfântă
Care așe cuvântă;
„Iosif 'mi e greu
De acest drum rău
Vin 'să ne odihnim
Și să ne umbrim“.
De un plop dădură
Și-acolo stătură
De se răcori,
Plopul se clăti,
Umbra și-o trăgea
Soarele-i ardea.
„Plop afurisit
Să nu fii rodit

Să crești tot în sus
Căci umbra mi-a dus“
Iară mai plecară
Și un măr ailară
Și ei odihnea,
Mărul îi umbrea,
Umbra se lătea,
Soarele pierca.
„Mărul înflorit
Să fii tot rodit!
Să crești tot în lături
Să sporești în roduri!
Iar Iosif grăia:
„Drumul de-am lua
Aidi spre Vitleim
Pân-ce mai zărim,
Căci iată e seară,
Și înoptăm prin țară“,
Și ei se sculară
Și 'ndată plecară
Vătre Vitleim
Cu toți să trăim.

COLINDA II

Peștera și Ieslea.

Maria se preumbla :

O! Leroi Leroi Doamne

Vr'un locaș a căpâta

O! Leroi Doamne

Jos, în sus și iar în jos,

Căci bate vânt friguros

Ci are vestmânt de argint,

Căci azi naște *fiul sfânt.*

„Bună seara măi *Crăciun*

Zice Maria celui bun

Lasă-mă în patul tău

C'am să nasc un Dumnezeu“

„Dar Crăciun astfel grăia :

„Patul meu nu ți-voi da,

Du-te'n grajdul cailor,

Sau în ieslea boilor

Căci aicea n-ai ce face

Nu te las să naști în pace“.

Maria atunci plecă

Ici și colea alergă,

Și un grajd mare aflând

Intră într'însul plângând

Durerile o coprindea

Să mai meargă nu putea,

Stătu jos a s'odihni,

Caii începu a tropăi.

Și epele a renchezi,

„Stați pe loc, nu tropăiți

Cu ninchezul coneniți,

Căci durerea îmi măriți“

Însă caii n'au încetat

Și *Maria* s'a sculat

Și astfel le-a cuvânat :

„Fira-ți ca voi blestemați

Să n'aveți nici când-va sațiu

Cu ori și câtă mâncare

Să n'aveți îndesulare“.

Zicând Maria oși

Din grajd și'n cale porni*

Și merse până află

O peștera și intră,

Și în esle se băgă,

Pre fân moale se culcă

În cea esle a boilor,

Boilor săracilor,

Boii încep a rumega

Și Maria a suspină.

„Stați pe foc nu-rumegați

Liniștea nu-mi turburați“

Zise Maria lăcrămând

Către ei duios cătând,

Boii îndată o ascultă

Și grăbesc de-o ajută

„Fir'ați voi boi fericiți,

Și de oameni mult iubiți,

De mine, de Dumnezeu,

Și de sfântul fiul meu“.

Când fu către miez de noapte

Trecu durerile toate,

Și se născu fiul sânt !

Dumnezeu pe-acest pământ.

Și cum dânsul s'a născut

Eslea 'n raiu s'a prefăcut

Și peștera în palat

De un mare împărat :

Mii de făclii îmi ardea

S'alte mii se aprindeă,

Mii și mii de luminele

Străluceau ca niște stele
 Și prin esle flori creșteă
 Fănu'n flori se prefăceă,
 Maria se înveseleă
 Pruncu în brațe-l cuprindeă

Foarte mult se bucură
 Cum că lumea vă scapă.
 Astăzi s'a născut Hristos,
 Să vă fie spre folos.

COLINDA III

Magii și Steaua

S'a născut fiul cel sfânt
 Hai Leroi Leroi Doamne
 Dumnezeu p'acést pământ,
 Hai Leroi, Leroi Doamne
 Toată lumea auzea
 Foarte mult se veselea,
 Și îndată ce-au auzit
 Trei crai dela răsărit,
 Pe cai iute încăleca,
 Pe pruncul a mi-l află
 Dar nici unul n'au știut
 Pruncul sfânt unde-i născut
 Când mergeă și purcedea
 O stea mândră se iveă,
 O stea mândră de privit
 Viind despre răsărit.
 Când ei stau de s'odihneă,
 Steaua d'asupra lor stă,
 Și pe loc îi așteptă,
 Pân'ce craii iar plecă
 Steaua merse spre apus,
 Craii după ea s'au dus
 Pân'ce dânșii au ajuns,
 Colo la Erusalim
 Aproape de Vitleim.

Acolo cum au ajuns,
 Steaua îndată s'a ascuns.
 Cei trei crai au întrebat
 De nașterea de împărat :
 „Știți voi unde s'a născut
 Împărat nou nu de mult ?”
 Irod mult s'a turburat
 De astea, când a aflat,
 Pe crai el a chemat
 Și în parte i-a întrebat
 Ș'aflând taina dela ei
 I-a poftit pe câte trei
 Să meargă spre Vitleim
 Căci nu e la Erusalim.
 Craii aflând au plecat
 Steaua lor li s'a arătat ;
 S'au mers, mers pân' ce au stat.
 L'acel staul luminat
 Și în esle au aflat
 Pre fân și pae culcat
 Pre marele împărat.
 Craii îndat' ce l-au zărit
 I s'au închinat umilit,
 Scumpe daruri i-au adus
 Ca bun Dumnezeu de sus.

Unul aur îi dădea,
 Altul smirnă îi întindea
 S'altul tămâie îi dăruia,
 Iar Irod când auzi
 Foarte rău se necăji,
 Că lui daruri nu i-a dat
 Și la el nu s'a închinat,
 Și'n mânia lui cea mare
 Porni oaste mare, mare,
 Dela Erusalim
 Spre sârmanul Vitleim
 Să ucidă aști mișei
 Pre toți pruncii mărunței

De doi ani mai mititei.
 Și tăiară într'o zi
 Până după amiază-zi
 Peste patruzeci de mii
 Tot prunci mărunței, copii
 Spre a tăia și pe cel sfânt
 Să nu-l lase pe pământ.
 Dar Dumnezeu n'a răbdat
 Un așa mare păcat,
 Căci un inger l-a vestit
 Mai înainte d'au pornit
 Și ne-a scăpat pe Hristos,
 Fie-vă de mult folos.

COLINDA IV

Privegherea

Sus boieri, nu mai dormiți
Hai Leroi, Leroi Doamne !
 Vreme e să vă gătiți,
Hai Leroi, Leroi Doamne, etc.
 Casa măturați
 Masa să o încărecați
 Căci umblăm și colindăm
 Și pe Domnul căutăm :
 Căci s'a născut Domn prea bun
 În locașul lui *Crăciun*,
 S'a născut un domn frumos
 Numele lui e *Hristos!*
 „Nu dormim de astă seară
 Din seara ajunului
 Până'ntr'a Crăciunului

S'asteptăm pe Domnul *sfânt*
 Ca să vie pe pământ,
 Căci e fiul cerului
 Și domnul pământului”
 În seara lui moș alun,
 Vin copiii lui Crăciun,
 Să cânte să colindeze,
 Viață lungă să ureze
 Tuturor ce sunt în casă
 Și se veselesc la masă.
 Hristos să le dea de toate
 Viață bună, sănătate.
 Și acum și la mulți ani
 Ca să crape ai dușmani.

DRUMURILE COLINDATORILOR

Junii pleacă a colinda
Junilor buni,
 Juni pe juni se dăruia —
 Dară darul, ce erà ?
 Junii de se bucurà ? !
 — Niște roade mărunțele
 Și cam albe argintele —
 Verigele de inele,
 Dela d'albe feciorele.
 Junii buni mai colinda,
 Juni pe juni se dăruia, —
 Cu arc tare încordat
 De săgete încărcat.
 Și îndreptau de săgetau
 Ca un fulger de tunat —
 Cu murg sprinten înșelat,
 De bătae câștigat !
 Junii buni mai colindà
 Bănișori-i numărà,
 Arcu'n umăr îi luà,

Și pe murg încălică. —
 La bătaie se porneà !
 Dar pe cine că vor bate ?
 — Niște fiare blestemate
 Că au eșit din munți la țară,
 Și într'o zi de albă seară
 Mirurile le călcără,
 Grânele le secerară,
 Vinurile le stricară.
 Dar pe cine că vor bate ?
 — Niște fiare blestemate —
 S'au înmulțit dușmanii în țară
 Și o mână ca să peară, —
 Fetele nu se mărit,
 Că feciorii au pierit,
 Mam'acasă laciămi storce
 Că feciorul nu se'ntoarce !
 Să fiți juni sănătoși
 Ce-o închinăm preà bucuroși.

PARTEA IV-a

ALTE DEOSEBITE CÂNTURI

Iosif și frații lui

'Abia ani patru-spre-zece
Număram în vârsta mea,
Când din frații-mi un-spre-zece
Cei zece mă pismuia.
Știindu-mă făr'de vină,
Gândul lor nu-l cunoșteam
Fără grije în odihne,
Oițele îmi pășteam.
Prin livezile 'nverzite
Bucurându-mă cântam,
Sub ramurile infrunzite
Mielușeji'mi desfătam.
Mânându-le după urmă,
Cu flăierașul cântam,
Și'ngenunchind lângă turmă
Lui Dumnezeu mă rugam.
Ah! aci frații porniră
Fără milă m'apucă
Și d'o-dată năvăliră,
In fântână a m'aruncă;
Ca acolo 'n adâncime,
Vrând ei să mă potopesc
Și 'n groaznică 'ntunecime,
Cu chinul să mă topesc

Eu văzându-le acea silă,
Când din mâini nu mă lăsa
Mă rugam lor pentru milă,
Pornind lacrimi a vărsa.
Dar această împotrivă
Nu putea lor a le sta,
Că pizmă nemilostivă
Suspiniu-mi nu ascultă
Tocmai atunci la cea jale,
Sosind niște negustori.
La țara lor p'acea cale
Ce fusese trecători,
Frații mei lor pentru plată
De vânzare m'au făcut,
Și tocmeala le fu gata
După cum le-a și plăcut.
Și cu dragoste-plătiră
Ceia ce m'a cumpărat.
După cum se invoiră,
Ș'atunci toți s'au bucurat.
Pe care încă văzându-i
Din inimă i-am iertat,
Și acolo în loc lăsându-i
Cu jale m'am depărtat.

CÂNTAREA I.

Cântarea Dimineții

Cântarea dimineții,
Din buzi nevinovate,
Cui altui se cuvine
Puternice părinte!
De cât ție a da!

Tu ești stăpân a toate,
Tu ești prea bunul tată,
A ta putere sântă
Făptura ține întreagă
Ne ține și pre noi.

În inimă în tot omul
Tu ai sădit dreptatea
Unirea și frăția,
Tu cunoștință scumpă,
Tu bun d'avem ne-ai dat.

Pe aceste saduri sante,
Răcoritoare ploae
De adevăr să pice,
Să crească, să dea roade,
Să fim prea fericiți.

Indreptătorul lumii
Tu ai slăvit noroade,
Le-ai dat tu legi prea sante,
Ce prin aceste saduri
Slăvește și prea noi.

Ș'aceste legi prea drepte
Orice norod le calcă,
Sau care nu le știe,
Căzând ruini rămâne,
Se face neștiut.

Cu toții dară ție
Cântăm cântare nouă,
În flacăre unire,
Intindem mâini la tine,

Rugăm să ne însoțești;
Ne luminează mintea,
Să te cunoaștem bine,
Să știm că ne ești tată,
Să'ți cântăm mai bine
Ș'asa să ne'mpăcăm.

CÂNTAREA 2.

Intocmit pe „Cântarea dimineții”

Veniți toți împreună
Acum cu voe bună.
Să întocmim cântare
Cu glas de desfițare
Și să ne veselini.

Că iată a sosit iară
Frumoasa primă-vară,
Cu flori și cu verdeață
Și plină de dulceață,

Pământul se 'nghețase
 Și iarba se uscaser,
 Acum răsare, crește,
 Se 'ntinde, se mărește
 Prin tot locul verzind.

Grădini ce vestejise,
 Și toate se pârlișe
 Acum 's podobite,
 Cu roze înflorite,
 Văzduhul 'nmirosind.

Dumbrava 'nrămurată,
 Ce fusesc scuturată
 Acum întinereste
 Și frunza 'i se mândrește
 Clătinându-se de vânt.

Făptura ce amorfise,
 Și toate amuțise;
 Acum pădurea sună,
 Echo, de voe bună,
 'Auzul desfătând

Prin pomi, pe rămurele
 Stând fel de pasărele,
 Ce bucurie mare,
 Răsun dulce cântare,
 Cu totul melodii.

O! câtă îmbunare
 Acuma lumea are!
 O! cât se desătează,
 Și cât se îndestulează,
 Pre Dumnezeu mărand.

Veniți și voi mulțime,
 Pruncească tinerime,
 Cu glas într'o unire,
 Să-i dăm lui mulțumire
 Și laudă deplină.

Cu glăsuire, 'naltă:
 Mărire ție sfinte,
 Cerescule părinte
 Acum și 'n veci, Amin.

CÂNTAREA 4.

Nestatornicia

Omul este ca iarba,
 Zilele 'i ca o floare,
 Ca timpul trecătoare,
 Așa va înflori.

Duhul trece printr'insul
 Și nu va fi cu dânsul
 Nici loc își va cunoaște,
 De a' mai nimeri

Căci, când e'n tinerete
 Este în Primă-Vară
 Ivit ca iarb'afară,
 Din pământ răsărind.

Ca floarea din grădină,
 Când bobocii 'și desbină
 Și mândră înflorește,
 Veselă și zâmbind.

Iar când e'n bărbătie,
 În toamnă se ivește,
 Când iarba vestejește
 Și începe a se usca.

Ca floarea cea smolită
 Și de brumă pârilită,
 Din zi în zi începe,
 În jos capu a'și pleca.

Iar când e 'n bătrânețe,
 Anunci intră în iarnă,
 Când începe să cearnă
 Și să nălbească tot.

Ca floarea cea uscată,
 Și'n seamă nebăgată!
 Se pierde sub zăpadă
 Ca când nici n'a mai fost.

Astfel este omul,
 De orișice stare în lume,
 Aibă ori și ce nume,
 Astfel e trecător.

Cât să ostenească,
 Slava să dobândească
 În zadar 'i sunt toate
 Dacă e muritor.

CANTAREA V

Nestatornicia

Toate's trecătoare
 Toate sunt păveri
 Toate's schimbătoare,
 În grele dureri.

Câte's pe sub soare
 Sunt deșertăciuni,
 Și amăgitoare
 Ca niște minciuni.

Or ce îmbunare
 Este în deșert,
 Căci ea stare n'are,
 Se schimbă într'un sfert.

Ieri în fericire,
 Azi nenorocit;

Acum în mărire,
 Măine nimicit.

Ieri cu îndestulare,
 Azi de tot lipsit,
 Acum în bună stare,
 Măine sărăcit.

Azi în bucurie,
 Măine în mahnire;
 Acum în veselie,
 Măine în tânguire.

Nu e desfătare
 Pe acest pământ,
 Fără întristare,
 Zi în scurt cuvânt.

CÂNTAREA 6.

Nenorocirea

Vai de acela ce umblă!
 Intr'a norocului umbră,
 Fără nici o socoteală,
 Negândind la poticneală;
 Că norocul e părere,
 Umblă orb fără vedere
 Și nici odată nu are
 Intr'un loc cu temei stare

De aceea trebuiește,
 Cine-va când dobândește
 Măcar dram de norocire
 Să se poarte cu simțire
 Ca să nu îi vie
 În cap vre-o fantezie
 Ca se află 'n norocire.
 Și fără de bănuire.

CÂNTAREA 7.

Zavistia

1

Cât de greu îi pare,
 Omul d'a trăi
 Și să aibă scăpare
 D'a nu-l pînoslui ;
 Că de e'n stare'naltă
 Lui nu'i gîndesc alta,
 De cât a'l ciăti. (2 ori).
 Se silesc să'l doboare,
 Din cinste să'l pogoare,
 D'a nu mai isbuti (2 ori).

2

D'are agonisire,
 Vr'un coprins căștigat,
 Și prin chivernisire
 Trăește îndestulat,
 Zic că e din răpire
 Și smuls cu asuprire,
 De unde a putut.

Sau că cu nedreptate
 Avera și-a făcut (2 ori).

3

Iară de e în stare mică,
 Sau prea nenorocos,
 Il au ca p'o nimică
 Și ca p'un ticălos.
 Oricine îl defaimă,
 La toți e ca o spaimă,
 Și'n seamă nebăgat,
 Zicând d'ar fi de cinste,
 Ar fi și el om cu minte
 Și ca alții bogat.

4

De e cuminte mare
 Și e foarte iscusit,
 La toți e în mirare
 Cum el s'a procopsit!
 De văd că cu simțire,

Despică fir subțire,
Născând din el cevași
Incepe prin soboare
Să'l urce, să'l pogoare,
Prietenii pișmași.

Dar de e natură
Plecat, blând și smerit
La toți este prin gură
Că e un ticăit;
De stă posac și tace
Asemenea nu place
La nici unul măcar
De râde și vorbește
Oricare se scârbește
Zicând că e filecar.

6

Că în lume fără pace
Tot stau și ciudesc ;
Că ori cum de vei face
Tot te ponosluesc !
Dacă iubești postirea,
Biserica, citirea,
Îți zic ipocrit toți ;

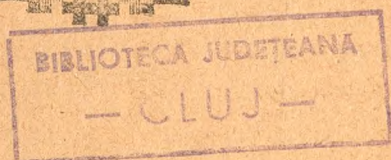
De bei și mănânci eară
Și faci chef la zi rară
Îți zic că rău te porți.

7

Așa l'a mea părere
Greu este de a trăi,
Că nu poți fi'n plăcere
La toți cum vei voi ;
De vei umbla cu pasul
Nu poți să nu găsești
Îți vine cândva rândul,
Când nu gândești cu gândul
Ca să te poticnești.

8

Și omul e din fire
De seamă băgător :
La mica ta pășire
El e judecător,
Pre sine nu se vede
Ci cel mai bun se crede
Și drept ca un toiag
Nu'si vede din ochi bârna,
Ponos altui atârnă,
Și'i strigă'n vileag.

PAGINI ALESE DIN SCRIITORII ROMÂNI

BIBLIOTECĂ PERIODICĂ DE POPULARIZARE

31 Lei Abonamentul la o serie de 36 numere simple.

- No. 1. Vasile Alecsandri:** O primblare în munți.
No. 2. Ion Creangă: Moș Nichifor Coțcarul.
No. 3. M. Eminescu: Poezii.
No. 4. I. Brătescu Voinești: Nuvele.
No. 5. I. L. Caragiale: O făclie de Paște. — La Conac.
No. 6. V. Alecsandri: Ostașii noștri.
No. 7. M. Eminescu: Luceafărul — Călin.
No. 8. P. Ispirescu: Ileana Simzeana.
No. 9. Vasile Alecsandri: Dan Căpitan de plai. Grui-Sânger.
No. 10—12. P. Ispirescu: Ștefan cel Mare.
No. 13. I. L. Caragiale: Cănuță om sucit. — Proces-Verbal.
No. 14. I. Creangă: Moș Ion Roată, Ivan Turbinică.
No. 15—16. G. Coșbuc, St. Iosif, I. Ghica, ș. a. Tudor Vladimirescu.
No. 17. Ion Ghica: Despre muncă.
No. 18. M. Eminescu: Făt frumos din lacrimă.
No. 19. G. Coșbuc: Dintr'ale neamului nostru.
No. 20. M. Sadoveanu: Povestiri
No. 21. Ion Ghica: Scrisori către V. Alecsandri.
No. 22—23. Alecsandri, Bolintineanu, ș. a. Isus Mântuitorul
No. 24—25. P. Ispirescu: Istoria lui Mihaiu Viteazu.
No. 26. Anton Pann: Istoria lui Arghir și a lui Anadani.
No. 27. Petru Maior: Extrase din operele sale.
No. 28. I. L. Caragiale: Hanul lui Mânjoală.
No. 29—30. M. Eminescu: Sărmarul Dionis.
No. 31. Gr. Alecsandrescu: Poezii (seria I-a).
No. 32. C. Negruzzi: Alexandru Lăpușneanu.
No. 33. Al. Vlahuță: Nuvele.
No. 34. G. Coșbuc: Poezii.
No. 35. Al. Odobescu: Moșii. Răscoala Românilor sub Horia.
No. 36. I. L. Caragiale: Schițe.
No. 37. D. Anghel: Nuvele și Amintiri.
No. 38. M. Sadoveanu: Nuvele și povestiri.
No. 39. N. Bălcescu: Din Istoria lui Mihaiu Viteazu.
No. 40. P. Cerna: Poezii.
No. 41. Al. Vlahuță: Nuvele.
No. 42. M. Eminescu: Satire.
No. 43. C. Negruzzi: Proză.
No. 44. Vasile Alecsandri: Poezii populare.
No. 45. Al. Odobescu: Mihnea Vodă cel rău.
No. 46. D. Bolintineanu: Legende istorice.
No. 47. Ion Creangă: Povestea lui Stan Pățitul.
No. 48. M. Eminescu: Poezii populare.
No. 49. I. L. Caragiale: Povestiri.
No. 50. Ion Ghica: Egalitatea. — Școala acum 50 de ani.
No. 51. Al. Russo: Cântarea României.
No. 52. Gr. Alecsandrescu: Fabule.
No. 53—54. V. Alecsandri: Istoria unui galben.
No. 55. P. Dulfu: Din povestea lui Făt frumos.
No. 56. Al. Donici: Fabule.
No. 57. P. Ispirescu: Povestiri.
No. 58—59. Pagini de: O. Goga, Coșbuc, Creangă, Pann, etc.
No. 60. O. Goga: Poezii.
No. 61. Ion Creangă: Amintiri din Copilărie. I.
No. 62. Th. D. Speranța: Anecdote populare.
No. 63. Ion Creangă: Amintiri din copilărie. II.
No. 64. C. Săndu-Allea: Povestiri.
No. 65. Ion Creangă: Amintiri din copilărie. III.
No. 66. Anton Pann: Judecata Strugurelui.
No. 67. S. Fl. Marian: Legendele Ciocârliei.
No. 68. C. Negruzzi: Povestiri.
No. 69. Victor Vlad Delamarina: Poezii.
No. 70. Vasile Alecsandri: Pasteluri.
No. 71. M. Kogălniceanu: Din istoria Românilor.
No. 72. Al. Vlahuță: Poezii.
No. 73. I. L. Caragiale: Noaptea Invierii.
No. 74. P. Ispirescu: Inșir'te Mărgăritari.
No. 75. Dinicu Golescu: Insemnări din călătorie.
No. 76. S. Fl. Marian: Legendele Rânduniceii.
No. 77. D. Anghel: Nuvele.
No. 78. I. Heliade Rădulescu: Poezii.
No. 79. C. Negruzzi: Povestiri.
No. 80. Poezii Văcărești: Poezii.

Comenzile se fac la „Cartea Românească” Bul. Academiei, 3, București.

Pagini alese din Scriitorii români

— Bibliotecă periodică de popularizare —

31 Lei Abonamentul la o serie de 36 numere simple.

- No. 81—82 ION CREANGA: *Harap alb*.
No. 83. P. DULFU: *Din isprăvile lui Păcală*.
No. 84. P. ISPIRESCU: *Povestiri*.
No. 85. AL. MACEDONSKI: *Năluci din vechime*.
No. 86. G. ROTICA: *Poezii*.
No. 87. C. SANDU-ALDĂ: *Nuvele*.
No. 88. N. GANE: *Nuvele*.
No. 89. ION POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor ardeleni*.
No. 90—91. ION CREANGA: *Dănilă Prepeleac*.
No. 92—93. VASILE ALECSANDRI: *Dridri*.
No. 94—95. AL. ODOBESCU: *Doamna Chiajna*.
No. 96—97. M. EMINESCU: *Frumoasa lumii*.
No. 98—99. P. ISPIRESCU: *Făt-frumos cu părul de aur*.
No. 100—102. *Români din patru unghiuri*. (Număr festiv).
No. 103—104. ANTON PANN: *O șezătoare la țară I*.
No. 105—106. I. POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor bănățeni*.
No. 107—108. ANTON PANN: *O șezătoare la țară II*.
No. 109—110. B. P. HAȘDEU: *Ion Vodă cel Cumplit*.
No. 111—112. ANTON PANN: *O șezătoare la țară III*.
No. 113—114. ANTON PANN: *Cântece de steu*.
No. 115—116. ION CREANGA: *Soacra cu trei nurori*.

Biblioteca agricolă populară

Pentru buna îndrumare a tuturor agricultorilor noștri cari doresc să ajungă la o sporire simțită a producției agricole, cum și pentru a munci pământul mai bine și a cultiva plante folositoare, a apărut *Biblioteca agricolă populară*.

Pusă sub conducerea unui comitet de specialiști agronomi și tipărită sub directă conducere a D-lui A. D. Carabella, inginer agricol, Biblioteca agricolă populară este menită să aducă cele mai mari servicii plugarilor noștri. Au apărut următoarele numere:

No. 1. **Pământul și cunoașterea lui**, de Ion G. Botez, Inginer agricol, Consilier agricol, Roman.

No. 2. **Plantați pomi roditori**, de D. I. Ștefănescu, Inginer agricol, Inspector general și profesor de horticultură.

No. 3. **Sămănați lucernă**, de A. D. Carabella, Inginer agricol, din Ministerul Agriculturii.

No. 4. **Omizile**, de W. K. Knechtel, Inginer agricol, Inspector entomolog în Ministerul Agriculturii.

No. 5. **Calul**, de Dr. P. Popescu-Daia, Insp. general zootehnic.

Lei 4 Exemplarul. Se comandă la „CARTEA ROMANEASCA” S. A. Bucurnși, Bulevardul Academiei 3, trimițând costul prin mandat postal.

Lei = 10 lei

Pagini alese din Scriitorii români

— Bibliotecă periodică de popularizare —

31 Lei Abonamentul la o serie de 36 numere simple.

- No. 81—82 ION CREANGA: *Harap alb*.
No. 83. P. DULFU: *Din isprăvile lui Păcală*.
No. 84. P. ISPIRESCU: *Povestiri*.
No. 85. AL. MACEDONSKI: *Năluci din vechime*.
No. 86. G. ROTICA: *Poezii*.
No. 87. C. SANDU-ALDĂ: *Nuvele*.
No. 88. N. GANE: *Nuvele*.
No. 89. ION POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor ardeleni*.
No. 90—91. ION CREANGA: *Dănilă Prepeleac*.
No. 92—93. VASILE ALECSANDRI: *Dridri*.
No. 94—95. AL. ODOBESCU: *Doamna Chiajna*.
No. 96—97. M. EMINESCU: *Frumoasa lumii*.
No. 98—99. P. ISPIRESCU: *Făt-frumos cu părul de aur*.
No. 100—102. *Români din patru unghiri*. (Număr festiv).
No. 103—104. ANTON PANN: *O șezătoare la țară I*.
No. 105—106. I. POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor bănățeni*.
No. 107—108. ANTON PANN: *O șezătoare la țară II*.
No. 109—110. B. P. HAȘDEU: *Ion Vodă cel Cumplic*.
No. 111—112. ANTON PANN: *O șezătoare la țară III*.
No. 113—114. ANTON PANN: *Cântece de steu*.
No. 115—116. ION CREANGA: *Soacra cu trei nurori*.

Biblioteca agricolă populară

Pentru buna îndrumare a tuturor agricultorilor noștri cari doresc să ajungă la o sporire simțită a producțiunii agricole, cum și pentru a munci pământul mai bine și a cultiva plante folositoare, a apărut *Biblioteca agricolă populară*.

Pusă sub conducerea unui comitet de specialiști agronomi și tipărită sub directa conducere a D-lui A. D. Carabella, inginer agricol, Biblioteca agricolă populară este menită să aducă cele mai mari servicii plugarilor noștri. Au apărut următoarele numere:

No. 1. **Pământul și cunoașterea lui**, de *Ion G. Botez*, Inginer agricol, Consilier agricol, Roman.

No. 2. **Plantați pomi roditori**, de *D. I. Ștefănescu*, Inginer agricol, Inspector general și profesor de horticultură.

No. 3. **Semănați lucernă**, de *A. D. Carabella*, Inginer agricol, din Ministerul Agriculturii.

No. 4. **Omizile**, de *W. K. Knechtel*, Inginer agricol, Inspector entomolog în Ministerul Agriculturii.

No. 5. **Calul**, de *Dr. P. Popescu-Daia*, Insp. general zootehnic.

Lei 4 Exemplarul. Se comandă la „CARTEA ROMANEASCA“ S. A. Bucurnști, Bulevardul Academiei 3, trimțând costul prin mandat poștal.

Lei = 10 lei